

ISTENT NEM VESZÍTHETED EL!

Jeremiás 29,1-4.

Kedves Testvérek!

1.

Kr.e. 597. március 16-a szomorú dátum a zsidó történelemben. Ugyanis II. Nebukadneccar babiloni király, 2 évi ostrom után, ezen a napon vette be Jeruzsálemet, majd kifosztatta és templom kincseit is birodalmába szállíttatta. Ezen a napon mintegy tízezer júdeait, köztük Jekonjá királyt, az édesanyját, és a zsidó nép szellemi és gazdasági elitjét, elhurcolták és szétszórták őket a nagy babiloni birodalomban. Ezzel vette kezdetét a zsidó nép babiloni száműzetése, fogsága.

2.

Hogy milyenek voltak a hétköznapiak a fogságban, abba némi betekintést enged egy zsoltár, amely a fogság idején született: „Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljetek nekünk a Sion-énekekből! Hogyan énekelhetnénk éneket az Úrról idegen földön?” Zsolt. 137,1-4.

Ebből a zsoltárból úgy tűnhet, hogy a fogságban élő zsidóknak nagyon sanyarú sorsa volt! De ma már tudjuk, hogy az elhurcolt földet kaptak, amelyet művelhettek, és viszonylagos szabadságban élhettek. **Nem a testi, hanem inkább a lelki terhek voltak nehezen viselhetőek!** Az, hogy naponta meg élték, hogy reménytelenül messzire kerültek az otthonunktól, és esély sem látszott arra, hogy valamikor visszatérhetnek. A deportált zsidók nem értették azt sem, hogy Isten miért engedte meg az elképzelhetlent. S minél jobban érteni akarták ezt, annál jobban elkeseredtek.

A zsidók gyűlöltek mindent, ami babiloni volt! Gyűlölték a babiloniak kegyetlenségét és erőszakosságát, gyűlölték bálványimádó vallásukat, gyűlölték őket, mert elpusztították Isten városát: Jeruzsálemet, és gyűlölték őket, mert kifosztották Isten templomát.

De mivel semmit sem tehettek fogva tartóik ellen, így tehetetlen dühükben Isten felé fordultak, és Őt kezdték el okolni minden nyomorúságukért! Azzal vádolták, amit elvártak volna tőle, de Isten nem védte meg őket, hanem megengedte, hogy mindenüket elveszítsék: hazájukat, otthonukat, templomukat. **Két kérdés izzott bennünk: (1) Hogyan lehetséges egy hazug Istenben hinniük, aki nem tartotta meg az ő népét, pedig megígérte? (2) Lehet, hogy Babilon istenei erősebbek, mint Jahve? Hiszen, ha nem így lenne, akkor hogyan győzhettek volna felettünk?**

Elgondolkodtató, hogy van, ami sohasem változik! Az emberek többsége, amíg semmi gondja sincsen, egyszer sem gondol Istenre. De abban a pillanatban, amikor valami elfogadhatatlan történik vele, akkor dühösen vágja oda Istennek, hogy nem ezt várta volna tőle. Mert a bajban kell Isten, de ha nincs baj, akkor tűnjön el, és ne zavarja a köreinket. Vagy amikor tehetetlenek vagyunk, kiszolgáltatva valami nagyobb erőnek, ami leteper bennünket, akkor is Istent kezdjük el okolni. Ugyanazt kiáltjuk ilyenkor, amit Habakuk próféta is: „Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg? Kiáltok hozzád ..., de nem segítesz!” Hab. 1,2.

3.

Ehelyett a mélységekben érdemes inkább elcsendesednünk! A bennünk fortyogó harag helyett inkább magunkba szállni, és megvizsgálni nyomorúságunk valódi okait. Feltenni a kérdést: *alójában miért is kerültem ebbe a helyzetbe? Hogyan jutottam idáig?*

Megdöböntő, hogy az esetek 99,9 százalékában nem Isten, nem mások, nem a körülmények, hanem egyedül maga az ember okozza a maga nyomorúságát! Mi követünk el hibákat, mi hozunk meg rossz döntéseket, mi mondunk ki szavakat, amellyel megsebezünk egymást. Mi élünk vissza az egészségünkkel, az időnkkel, az erőnkkel, majd, amikor megtörténik a baj, akkor vádolunk Istent és embert, vagy körülményeket, amelyek így elbántak velünk, s közben saját magunk juttattuk magunkat idáig!

Mert a zsidó nép sem csak úgy került Babilonba! Hosszú évszázadokig, nemzedékről-nemzedékre, lassan fordultak el Istenüktől. Engedetlenség voltak, idegen isteneket imádtak, nem törődtek Isten igazságaival. Elfelejtették ígéreteit, készségesen vetették bele magukat válogatott gonoszságokba, egyesek saját honfitársaik nyomorúságán gazdagodtak meg, egyre csak nőtt az erőszakosság, terjedt a törvénytelenység és a hazugság. A prófétákat, akiket Jahve küldött, akik szavát hirdették és megtérésre hívtak: megölték, elűzték, kigúnyolták.

S egyszer csak Isten azt mondta: ELÉG! Mivel nem hallgattatok beszédemre, elhozatom észak valamennyi népét - így szól az Úr -, meg szolgálmat, Nebukadneccart, Babilónia királyát. Rázúdítom erre az országra, lakóira és valamennyi szomszédos népre. Kiirtom őket, megborzasz és felszisszen, aki látja, mert örökre romhalmazzá teszem őket. Megszüntetem náluk a vidám örvendezés zaját, a vőlegény és a menyasszony örömét, a malomzúgást és a mécsvilágot. **Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig.** Jer. 25,8-11.

Hogyan jutott tehát a zsidó nép a babiloni fogságba? Ki a valódi okozója nyomorult helyzetüknek? Isten? Nebukadneccar és Babilon kegyetlen népe? A körülmények szerencsétlen összjátéka? Határozottan nem! Isten világosan beszél: **Mivel nem hallgattatok beszédemre, elhozatom ... szolgálmat, Nebukadneccart, Babilónia királyát. Rázúdítom erre az országra... Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig.**

4.

Nebukadneccar nem hitt Istenben, mégis Isten eszköze volt ő anélkül, hogy erről bármi fogalma lett volna. Babilon királya kora legfélelmetesebb és leghatalmasabb királya volt, egy olyan szuperhatalomnak a vezetője, mint amilyen napjainkban az Egyesült Államok. A zsidó népnek mégis meg kellett tanulnia másként látni, és másként gondolkodnia mindarról, ami történt! **Azt ti., hogy legyen bármilyen hatalmas és erős is Nebukadneccar, csak eszköz, aki eltűnik a történelem süllyesztőjében, ha elvégezte azt, amit Isten a tervében rábízott.** Nem több és nem kevesebb, csak ennyi: eszköz, aki végrehajtja azt, amit Isten eltervezett.

Istennek ehhez azonban össze kellett törnie mindent, amiben népe hamisan bízott. Nem tehetett mást, mint kiragadta őket hamis biztonságukból, mert lázadásuk olyan volt mint a fekély, ami elfertőződött és el kellett azt távolítania. A népnek meg kellett rendülnie, hogy észhez térve, valami új épülhessen közöttük és bennük!

Istent nem veszítheted el! | Jeremiás 29,1-4.

A zsidó népnek meg kellett tanulnia másként látni, és másként gondolkodni a babiloni fogságról! Meg kellett érteniük, hogy az értük van és nem ellenük. S azt is, hogy Isten ítélete, amely betelt rajtuk, engedetlenségeik miatt következett be.

De az ítéletben a kegyelmet is fel kellett ismerniük: azt, hogy az ítéletben sem engedte el őket Isten, mert Nebukadneccar csak azt tehette velük, amit a Mindenható megengedett. Vagyis a király csak addig mehetett el, ameddig őt Isten engedte. A zsidó népnek újra fel kellett ismernie, hogy Isten ítéletében sem kegyetlen, sőt inkább nagyon is kegyelmes, és ítéletének és haragjának is letelnek a napjai! Hiszen már a fogság előtt már elhangzik: **Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni 70 esztendeig.** De erre a kijelentésre senki sem emlékezett, egyedül csak Isten! 70 esztendő, ami lehetőség arra, hogy felnőjön egy másik, egy új, egy már másként gondolkodó nemzedék, akikkel valami egészen újat kezdhet el Jahve!

Isten elfelejtette népét? Hátat fordított nekik? Cserbenhagyta őket? Dehogy! Hiszen történelmük mindenegybes mozzanata az ő kidolgozott terve alapján történt! Isten terveiben nem csak a fogság, nemcsak a nyomorúság, hanem a szabadulás is benne volt: **Ahogy ezekre a jó fűgékre nézek, ugyanúgy nézek jó szándékkal Júda foglyaira is, akiket a káldeusok {babiloniak országába küldtem erről a helyről. Jó szándékkal tekintek rájuk, visszahozom őket ebbe az országba, felépítem, és nem rombolom le, elültetem és nem gyomlálom ki őket. Olyan szívét adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az Úr. Ők néppemmé lesznek, én pedig Istenük leszek, mert teljes szívükkel megtérnek hozzám.** Jer. 24,5-7.

Mintha csak azt mondaná ezzel Isten: *Te azt gondold, hogy utállak téged! De lásd meg, hogy nem a vesztedet tervezem, hanem ott a Babiloni fogságban, utálatod gyűlölt földjén, valami egészen újat kezdek el veled és benned!* S kiderül, hogy valójában jobb Istennel Babilonban, mint Isten nélkül Jeruzsálemben...

5.

Van úgy, hogy olyan az életük, mintha fogságban lennének, mintha mi is Babilon folyóinál, a keserűség, a kilátástalanság és a reménytelenség vizei mellett ülnének. És ilyenkor mi is az okát kutatjuk annak, hogy mi és miért történhetett velünk. Egy-egy őszinte pillanatunkban még az is dereng, hogy mit és hogyan rontottunk el, aminek következménye lett az a nyomorúság, amibe jutottunk.

Természetes, hogy minden veszteség, minden lemondás nehéz. De néha el kell veszítenünk valamit ahhoz, hogy Isten valami újat kezdhessen velünk. Pusztulás és áldozat nélkül nincsen megújulás! Nincs mindig könnyebbik út, nincs mindig fájdalom nélküli megoldás! Néha el kell engedni azt, ami már amúgy is elveszett, és máshol és másként kell/lehet újrakezdeni! Nem visszafelé nézegetni, de tanulva a múlt hibáiból! S ilyenkor ne csak a veszteségeket lássuk, hanem a lehetőséget is, amit ebben a másban, ebben az újban Isten készített el a számunkra.

Mert Istent nem veszítheted el, és Ő sem veszített el téged: **Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.** Róm 8,38-39. Ámen!